

[Inger Hærms]

bør ganske enkelt eksistere en fast fortrydelsesfrist på et vist antal dage. Vi skal huske på, at smarte reklamer har en bevidst tendens til at skabe et falsk behov for at eje visse ting. Dygtige og energiske sælgere kan også være medvirkende til, at man træffer en forhastet beslutning om køb, som man har svært ved at overskue. Jeg mener at huske, at den fortrydelsesret blev foreslået af en socialdemokratisk ordfører for mange, mange år siden, så jeg er skuffet over, at man ikke har fastholdt denne ret for forbrugeren. Det er jo så nemt for en sælger at bagatellisere denne ret, så køberen afstår fra den.

Jeg er glad for de paragraffer, der skal gøre det mere besværligt for sælgere at tage tingene tilbage ved selvtægt. Det er ikke ukendt, at visse småfirmaer har specialiseret sig i selvtægt, uden at køber dermed bliver løst fra sine forpligtelser. Jeg kunne ønske, at man fandt på en måde, hvorpå man kunne opnå lighed ved indgåelse af aftaler, således at man fulgte forbrugerkommissionens og kreditudvalgets indstilling om, at såfremt en erhvervsdrivende i en aftale med en forbruger gør sine forpligtelser afhængige af godkendelse eller han forbeholder sig adgang til at træde tilbage fra aftalen, er denne ikke bindende for forbrugeren.

Til sidst finder jeg, at skal man undgå en snarlig ændring af denne lov, burde man tage spørgsmålet om leje eller den såkaldte leasing med i denne lov. En sådan leasing fører jo ofte til køb i den sidste ende.

Lovforslaget om ændring af retsafgifter vil vi se nærmere på i udvalget. Vi skal se positivt på begge lovforslag i udvalget.

Lawaetz (FP):

Jeg er meget enig med fru Annelise Gotfredsen. Vi har to gange tidligere behandlet dette lovforslag. Den nuværende justitsminister må jo være enig med sin forgænger – måske adskillige forgængere – om, at det er et yderst vigtigt lovforslag. At det skulle være så vigtigt, har jeg svært ved at se. Efter at man har forbudt dørsalg, mener jeg for så vidt, at lovgivningen på kreditgivningsområdet er en tilstrækkelig beskyttelse for forbrugerne. Men måske er det en æressag for regeringen at sætte rekord i nye lovforslag. Man kan diskutere, hvor stor nytte de er til, når vi har masser af livsvigtige opgaver. For mig at

se ligner det beskæftigelsesterapi for det stakkels retsudvalg.

Ved nærmere studier er der 53 tæt beskrevne sider i forbindelse med denne forholdsvist lille sag, og der må allerede have været brugt i hundredvis af timer i ministeriet og af de stakkels folketingsmænd, der tidligere har drøftet det – jeg slap på daværende tidspunkt – og som har forsøgt overhovedet at sætte sig ind i det.

Men det er jo ikke det værste, for senere, mange år frem i tiden, drejer det sig ikke om hundreder, men om tusinder af timer, hvor de hårdt betrængte erhvervsfolk – navnlig de små – skal beskæftige sig med at sætte sig ind i denne uforståelige lov. Dernæst skal de udfylde i tonsvis af papir gennem årene for at tilfredsstille loven med hensyn til alle de tal, der skal oplyses, f. eks. den effektive rente. De 9 af 10, man spørger, aner ikke, hvad det er, og jeg vil godt spørge justitsministeren, når vi kommer så langt, hvordan man regner den ud i hvert enkelt tilfælde under forskellige forhold.

Jeg har faktisk gjort mig til vane – hvis jeg ikke har gjort det tilstrækkeligt, så vil jeg gøre det fremtidig – hver gang jeg kommer på talerstolen, at erindre regeringen om, at den taler om erhvervsvenlig politik. Det går jo ud på at lette byrderne for erhvervslivet. Her gør man det stik modsatte, man pålægger det en ny byrde. Måske ikke økonomisk, men det påvirker også økonomien, når man skal bruge tiden til helt uproductivt arbejde. Det er i hvert fald ikke erhvervsvenligt. Så kan man sætte et spørgsmålstegn ved, om det er forbrugervenligt. Ellers er det jo slet ingenting. De forretningsdrivende skal jo have deres tid og papirbunkerne betalt på en eller anden måde, så det vil nok nærmere betyde en forhøjelse af priserne. Derfor vil jeg sætte et spørgsmålstegn ved, om det overhovedet er forbrugervenligt.

Der har tidligere været behandlet masser af henvendelser, ved jeg, fra fornuftige erhvervsorganisationer, og så vidt jeg har kunnet se i stakken af papirer, har de alle sammen været imod dette lovforslag. Nu ved jeg ikke, om vi skal have alle de deputationer igen og alle de henvendelser, så mennesker skal beskæftige sig med det, eller formanden for udvalget kan bjerge de tidligere papirbunker frem. Jeg mener at være vidende om, at man venter et EF-direktiv – det ved ju-